

ἀποξύνω πολλαχ. ἀποξύνω Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.) ἀποξύνω Τσακων. ἀποξύνω ἑνιαχ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποξύνω.

Ξύων ἀφαιρῶ ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἀπόξυσσα ἀκόμη τὰ ψάρια πολλαχ. || Φρ. Ἐποξύστα (ἔδωκα καὶ τὸν τελευταῖον ὀβολόν μου) Οἶν.

ἀποξυπνῶ Χηλ. ἰοξυπνῶ Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξυπνῶ.

Ἐξεγείρομαι τοῦ ὕπνου ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Στέκομαι, διαλογίζομαι καὶ ἀνερωτῶ τὸ νοῦ μου,

τί ὄνομα νὰ τὸν εἰπῶ νὰ τὸν ἀποξυπνίσω

καὶ κείνος ἀποξύνει καὶ αὐτὸν τὸν λόγο λέγει

Χηλ. Καὶ μετβ. ἐξεγείρω τινὰ τοῦ ὕπνου Χηλ.

ἀποξυπόλυμαν τό, ἀμάρτ. ἀποξυπόλυσμαν Πόντ. (Σάντ.) ἀποξυπόλυγμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξυπολύω.

Ἀπόδησις τῶν ὑποδημάτων καὶ τῶν περικνημίδων.

ἀποξυπολύω ἀμάρτ. ἀποξυπολύζω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Μέσ. ἀποξυπολύεμαι ἑνιαχ. ἀποξυπολύσκουμαι Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξυπολύω.

Ἐκβάλλω τὰ ὑποδήματά τινος, κάμνω τινὰ νὰ ξυπολυθῇ Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Καὶ μέσ. ἐκβάλλω τὰ ὑποδήματά μου καὶ τὰς περικνημίδάς μου ἑνιαχ. καὶ Πόντ. (Σάντ.)

ἀποξυραφίζω Κρήτ. ἀποξυραφίζου Θεσσ. (Πήλ.) ἰοξυραφίζω Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξυραφίζω.

Τελειώνω τὸ ξύρισμα ἔνθ' ἄν.: Ἰκεῖ τὸν γαδρὸ τοῦνι ξουραφίζ' πρῶτα λίγου τὰ πιδιά καὶ κουδὰ ἢ δρὰτ' μους καὶ τοῦν ἀποξυραφίζ' ἢ βαρδέρ' Πήλ. Συνών. ἀποξυρίζω.

ἀποξυρίδι τό, ἀμάρτ. ἀποξυρίδι Πελοπν. (Βούρ-βουρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξυρίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Περί τῆς παραγωγῆς ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾷ 45 (1933) 359.

Πληθ., τὰ ἄχρηστα πρὸς νῆσιν μαλλία: Τιγάρες εἶχα μαλλιά; καὶ ἀποξυρίδια.

ἀποξυρίζω κοιν. ἀποξυρίζω ἑνιαχ. ἀποξυρίζου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξυρίζω.

Τελειώνω τὸ ξύρισμα κοιν. καὶ Τσακων.: Ὅσο ν' ἀποξυρίσω καὶ τὸν τελευταῖον πελάτη πάει μεσάνυχτα κοιν. Συνών. ἀποξυραφίζω.

ἀπόξυσμα τό, Θήρ. Κύθν. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀπόξυσμαν Πόντ. (Κερασ.) ἰόξυσμαν Κύπρ. ἀπόξυμα Ἀνδρ. Πελοπν. (Λακων.) ἀπότισσμα Τσακων.

Τὸ μεταγν. οὖς. ἀπόξυσμα.

1) Τὸ διὰ τῆς ξέσεως ἢ τῆς ξύστρας λαμβανόμενον, ἰδίᾳ ἐπὶ τῆς ζύμης τῆς μετὰ τὴν πλάσιν τῶν ἄρτων ἀπὸ τῶν τοιχωμάτων τῆς σκάφης λαμβανομένης Ἀνδρ. Θήρ. Κύθν. Κύπρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Τσακων.: Ἦν τὰ ἰοξύσματα τῆς σκάφης ἕκαμα ἔναν ψουμὶν τθαὶ μὶαν πούλ-λαν Κύπρ. Ἦν τὸ ἰόξυσμαν ἕκαμα μὶαν χαλ-λουμόπι-τιαν (τυρόπιτταν) αὐτόθ. Ἐφαγα τ' ἀπόξυσματα τοῦ χαρα-γιού (τὰ εἰς τὸν πυθμένα τῆς χύτρας προσκολλώμενα) Μάν. Μάζωξα ἕνα πιάττο ἀπὸ ἀπόξυσματα αὐτόθ. || Παροιμ. Μήπως ἔφαγα τ' ἀπόξυσμα; (ἐπὶ τῶν παραπονουμένων ὅτι δὲν εἰσακούονται, δηλονότι ὡς παραπονοῦνται οἱ τρώγοντες τὰ ἀπόξυσματα τῆς χύτρας) Λακων. Συνών. ἀπό-

ξυσμα, ἀποξύσμι. β) Μετων. ἄνθρωπος εὐτελής, περιφρονησεως ἄξιος Θήρ. Κύπρ.: Ἐν-νὰ βκῆς τῶ ἐσούνι τὸ ἰόξυσμαν ἰθεῖ ποῦ ν' οἱ ἀδρῶποι; Κύπρ. || Ἄσμ.

Μωρὴ τσαρδέλλα βρομερὴ, ταρειά, ξεδεριασμένη, ἀπόξυσμα τοῦ βαρελλιοῦ, ποιὸς διάλογος σὲ θέλει;

Θήρ. 2) Τὸ τελευταῖον γεννηθὲν τέκνον, τὸ ὑστερό-τοκον Πόντ. (Κερασ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρι.

ἀποξύσμι τό, Πόντ. (Κερασ. Οἶν. κ.ά.) ἀποξύσμ' Πόντ. (Κοτύωρ. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξύζω, δι' ὃ ἰδ. ἀποξύνω.

Ἀπόξυσμα 1 καὶ 2, ἰδ.

* **ἀποξυσμόπουλλον** τό, ἀποξυσμόπον Πόντ. (Σάντ.) Ἐκ τοῦ οὖς. ἀποξύσμι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -πουλλον.

Ὀλίγον ἀπόξυσμα, μικρὰ ποσότης ἀποξύσματος.

ἀποξυστάρι τό, ἀμάρτ. ἀπουξ'τάρ' Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξύνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τάρι.

Σιδηροῦν ἐργαλεῖον πρὸς ἀπόξεσιν τῆς ζύμης ἀπὸ τῶν τοιχωμάτων τῆς σκάφης. Συνών. ἀποξύστης 1, ξύστρα.

ἀποξύστης ὁ, Ἀ'Εφταλ. Μαζώχτρ. 202 ἀπουξύστ'ς Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποξύνω. Παρά Σομ. τύπ. ἀποξυστής.

1) Ἀποξυστάρι, ὃ ἰδ., Θράκ. (Μάδυτ.) Λέσβ. β) Ὁ ἐκ τῶν ἀποξυσμάτων τῆς ζύμης πλαττόμενος ἄρτος Θράκ. (Μάδυτ.) 2) Ἀπόξυσμα 2, ὃ ἰδ., Ἀ'Εφταλ. ἔνθ' ἄν.: Εἶναι καὶ ὁ ἀποξύστης μας κ' ἔχει καὶ αὐτὸ νὰ πῇ.

ἀποξυφαίνω Κρήτ. ἰοξυφαίνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ξυφαίνω.

Τελειώνω τὴν ὕφανσιν: Κοδεύω νὰ ἰοξυφάνω. || Ἄσμ. Νὰ σύρω θέλω τὴ γλωστή νὰ σπάσῃ ἢ-γ-ἀνέμη, κακὰ τὰ μιτοχτένισες καὶ δὲ δ' ἀποξυφαίνεις.

ἀπολοῦθε ἐπίρρ. ἑνιαχ. ἀπολοῦθε Πελοπν. (Βούρ-βουρ. Μάν.) ἀποουλοῦθε Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀπολοῦθες Πελοπν. (Μάν.) ἀπολούθενες Πελοπν. (Βούρβουρ. Κορινθ.) ἀποουλούθενες Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ὀλοῦθε, παρ' ὃ καὶ οὔλοῦθε, ὀλοῦθες, ὀλούθενες, οὔλούθενες.

1) Ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, πανταχόθεν ἔνθ' ἄν.: Ἀπολοῦθε ἔρχονται σήμερα ἕνα σωρὸ κόσμος Μάν. Ἀπολούθενες μπορεῖς νὰ πᾶς 'ς τὴ σταφίδα Κορινθ. Ἀπολούθενες περνᾷς αὐτόθ. Συνών. ἀποπαντοῦ. 2) Συνεκδ. ἀπὸ παντός, ἀπὸ οἴου-δήποτε προσώπου Πελοπν. (Μάν.): Ἀπολοῦθες τὸν παιζο-γελᾶνε. Ἀμα θέλωμπορῶ ἀπολοῦθες νὰ δανεισθῶ.

ἀποουργάζω ἀμάρτ. ἀποουργάζω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. οὔργαζω.

Φωνῶ, κραυγάζω μακρόθεν εἴτε πρὸς συγκράτησιν τῶν ἀπομακρυνομένων βοσκημάτων εἴτε πρὸς παρόρησιν τῶν κυνῶν κατὰ τινος: Ἄσμ.

Μ-μ' ὡς ἦτον γεροντολαὸς κ' ἦτο καὶ κατεχάρις, ἐπῆρεν τὸν ἀνήφορο καὶ κάμνει κοντοόρτια,

ἀπολλαργέρει τῷ σκυλλῶ καὶ ὁ νῆος ἀποουργάζει

(κοντοόρτια = κοντοβόλτια, πηδήματα).

ἀποπά ἐπίρρ. Κρήτ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀοπά Σέριφ. κ.ά. ἀποπαδὰ πολλαχ. ἀποπαδὲ Κρήτ. ἀποπαὲ Κρήτ. ἀποπαῖς Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. ἐπά, παρ' ὃ καὶ ἐπαδὰ, ἐπαδὲ καὶ ἐπαέ. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ.

1) Ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ τούτου ἀκριβῶς τοῦ τόπου ἔνθ' ἄν.: Ἀποπαδὰ πὸ τὴ γωνίτσα μου δὲ φεύγω. Ὁ τάδε ἔφρυγε

